

Sau Khi Trọng Sinh, Bạn Trai Cho Rằng Tôi Là Đồ Lẳng Lơ Đê Tiện

Chương 47 : Chương 47

Không liên lạc được với Lạc Phàm.

Đã là ngày thứ ba kể từ khi Lạc Phàm mất tích.

"Vẫn không có tin tức sao?" Chủ Thiếu Phong tận lực làm giọng nói nghe có vẻ bình tĩnh một chút, nhưng bàn tay nắm thật chặt kia lại tiết lộ tất cả bất an của hắn.

Tần Nhược Thủy lắc đầu nói: "Điện thoại vẫn luôn không liên lạc được, tuy tra được thông tin cậu ấy đã tới kinh thành nhưng không có tin gì về khách sạn cậu ấy ở lại."

Chủ Thiếu Phong nghe vậy, vô lực buông lỏng nắm tay, sức lực toàn thân trong nháy mắt như bị rút hết. Hắn nhẹ giọng nói: "Mấy ngày này đã làm phiền Tần tiểu thư rồi."

Tần Nhược Thủy bất đắc dĩ cười cười, "Anh cũng đừng quá lo lắng, có lẽ Lạc Phàm đi đến nhà bằng hữu nào đó ở nhờ thì sao? Hoặc là bị mất di động rồi, tất nhiên sẽ không liên lạc được."

Chủ Thiếu Phong gật gật đầu. Kỳ thật Tần Nhược Thủy nói rất có đạo lý, lần trước khi hắn không gọi được cho Lạc Phàm cũng là bị người ta trộm mất điện thoại. Nghĩ vậy, Chủ Thiếu Phong ray ray ấn đường, kiềm chế bản thân không nghĩ theo hướng tiêu cực, nhưng bất an mãnh liệt cùng cảm giác bất lực như kẻ lùn mò trong đêm tối khiến hắn không thể không miên man suy nghĩ.

Hắn lúc này, hai mắt nhìn không thấy, hành động cũng bị người hạn chế, muốn làm gì cũng không được, tất cả đều phóng đại bất an trong lòng hắn.....

Ngoài cửa sổ một trận gió thổi qua nhánh cây, âm thanh xào xạc run rẩy lay động khiến cho Chủ Thiếu Phong quay đầu nhìn lại, nhưng vẫn chỉ thấy một mảnh hắc ám. Chủ Thiếu Phong biết mấy ngày này kinh thành hạ tuyết, hắn ý vị không rõ hỏi: "Tần tiểu thư, bên ngoài tuyết

ngừng rồi sao?"

Tần Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn hướng ngoài cửa sổ, chỉ thấy từng đợt tuyết trắng từ trên bầu trời rơi xuống phủ trắng nhanh cây, tuyết trắng đến làm đôi mắt cô phát đau. Cô mấp máy môi, muốn nói lại thôi: "..... Tuyết ngừng."

Cô không dám nói cho Chủ Thiếu Phong, bên ngoài đang có tuyết lớn.

Thời tiết càng thêm rét lạnh, cũng không biết trong lúc lạnh lẽo thế này Lạc Phàm rốt cuộc đang ở nơi nào?

Chủ Thiếu Phong nghe âm thanh, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía cô: "Phiền cô giúp tôi một chuyện nữa."

"Cái gì?"

*

Mấy ngày qua, bởi vì Tần Nhược Thủy mỗi ngày đều đến bệnh viện thăm Chủ Thiếu Phong, Chủ Thiếu Phong cũng không quyết liệt cự tuyệt như trước, Chủ phu nhân liền cho rằng hai người bọn họ đã có tiến triển tốt. Cho nên khi Tần Nhược Thủy bày tỏ muốn cùng Chủ Thiếu Phong ra ngoài đi dạo khi tuyết ngừng, bà không hề ngăn cản.

"Trời lạnh, đường lại trơn, hai đứa đừng đi quá xa, đi một chút trong hoa viên dưới lầu là được." Chủ phu nhân dặn dò một phen, cười tươi nhìn Tần Nhược Thủy đỡ Chủ Thiếu Phong xuống lầu.

Phía dưới, Tần Nhược Thủy đỡ Chủ Thiếu Phong đi vào một đường nhỏ phía sau hoa viên, ở đó có một chiếc xe chờ sẵn.

"Anh thật sự muốn đi?"

Chủ Thiếu Phong ngồi vào ghế sau, ánh mắt kiên định nhìn phía trước nói: "Cậu ấy ở nơi đó chờ tôi."

Xe tiến vào một khu dân cư cũ kỹ, Chủ Thiếu Phong được Tần Nhược Thủy giúp đỡ, đi vào một căn trong đó. Tầng mấy phòng mấy, hẳn còn

nhớ rõ rành mạch. Dù đôi mắt không thấy nhưng tất cả đều được khắc sâu trong lòng hắn, mọi thứ ở đây đều do hắn và Lạc Phàm tự tay bài trí, đây là nhà của bọn họ.

Năm ấy hắn trở lại Chủ gia liền mua lại căn nhà này, tuy rằng từ đó về sau hắn không quay lại đây lần nào, nhưng lúc này không hiểu vì sao hắn lại cảm thấy Lạc Phàm nếu tới kinh thành, nhất định sẽ trở về nơi này. Sau khi hắn cùng Lạc Phàm hòa hảo cũng đã đưa cho y chìa khóa căn nhà.

Chủ Thiếu Phong lấy ra một chiếc chìa khóa, sờ sờ khoá cửa, cẩn thận đem chìa tra vào lỗ khóa, mấy lần Tần Nhược Thủy lên tiếng muốn trợ giúp đều bị hắn cười cười cự tuyệt. Lạch cạch một tiếng, cửa mở, bụi từ bên trong phủ vào mặt hắn, Chủ Thiếu Phong ho khan mấy tiếng, đẩy cửa đi vào.

Bước đi vài bước liền va va đập đập, Tần Nhược Thủy phía sau vội đi lên đỡ hắn, Chủ Thiếu Phong hỏi: "Trong phòng có người không? Cô có thấy Lạc Phàm không?"

Tần Nhược Thủy mờ mịt nhìn xung quanh, trống trơn, đừng nói có người, sợ là ngay cả quỷ cũng không có đi?

"Không có ai." Cô lắc đầu, "Một người cũng không có."

Chủ Thiếu Phong đẩy tay cô, bám vách tường đi vào, vừa đi vừa hô: "Lạc Phàm, em ở đâu?"

Không có bất kỳ ai đáp lại hắn.

Chuyện này không có khả năng!

Chủ Thiếu Phong không tin, hắn cho rằng Lạc Phàm đã trốn đi đâu đó. Bởi hắn không làm đúng hẹn, vì vậy y mới tức giận trốn đi không muốn thấy hắn. Cho nên Lạc Phàm nhất định đang tránh ở nơi nào đó, trộm chê cười hắn.

Nhưng vì cái gì hắn đã tìm đến đây rồi mà vẫn không thấy người?!

"Có vẻ cậu ấy không tới đây, hay là chúng ta đi nơi khác tìm xem?" Tần Nhược Thủy thấy Chủ Thiếu Phong không thích hợp, có chút lo lắng nói: "Anh có đoán được nơi nào khác cậu ấy có thể đến không?"

Chỉ là cô hỏi vài lần, Chủ Thiếu Phong vẫn không đáp lại.

"Chủ Thiếu Phong?"

Chủ Thiếu Phong lúc này mới lấy lại tinh thần, sắc mặt bình tĩnh nói: "Đi thôi."

Hắn xoay người, đi về hướng hắc ám. Thế giới không có Lạc Phàm, đâu còn ánh sáng nữa? Hắn không để bụng chính mình mắt không nhìn được, hắn chỉ để ý người kia có còn bên cạnh hắn hay không. Nhưng chỉ cố chống được vài bước hắn liền không thể tiếp tục, áp lực trong hắn ngay lúc này rốt cuộc vỡ tan, cơn đau từ tim truyền tới hắn đã không còn sức chống đỡ.

Ầm một tiếng, Chủ Thiếu Phong ngã trên mặt đất.

"Chủ Thiếu Phong!"

Tí tách..... Đây là âm thanh gì?

"Thiếu Phong, em rất nhớ anh."

Bên tai đột nhiên vang đến âm thanh khi xa khi gần, Chủ Thiếu Phong chìm trong hôn mê nhắm chặt này. "Lạc Phàm....."

Trong bóng tối, hắn nhìn thấy Lạc Phàm quay lưng về phía hắn bước đi, hắn vươn tay muốn níu giữ, người lại càng chạy càng xa, không cách nào với tới. Mồ hôi túa ra trên trán, hắn nỉ non gọi: "Em đi đâu vậy?"

Em còn giận tôi sao?

Nhưng vô luận hắn hỏi như thế nào, Lạc Phàm trong giấc mộng cũng không chịu đáp lại hắn.

Thẳng đến khi thân ảnh kia từng chút tiêu tán, hắn mới đột nhiên bừng

tỉnh. Sớm đã quen với việc mở mắt ra là một mảnh hắc ám, Chủ Thiếu Phong rũ đầu, âm thầm nắm chặt nắm tay. Hắn nghe được Chủ phu nhân ngồi bên cạnh nói với hắn: "Con cuối cùng cũng tỉnh."

Lần này hôn mê, bác sĩ chỉ nói là tinh thần áp lực quá lớn, khuyên Chủ phu nhân không cần quá mức lo lắng, chỉ cần để hắn nghỉ ngơi là đủ. Nhưng mà dù vậy, bà cũng phải nói chuyện với Tần Nhược Thủy một phen, nói thế nào cũng là cô đưa người ra ngoài rồi mới té xỉu, còn cả chuyện chưa nói gì với bà đã trộm đưa hắn ra ngoài.

Tần Nhược Thủy cũng không nghĩ tới Chủ Thiếu Phong sẽ té xỉu, ngoan ngoãn bày tỏ xin lỗi với Chủ phu nhân rồi mới rời đi. Cô cũng biết sau này lại muốn giúp Chủ Thiếu Phong cũng không còn dễ dàng nữa.

Chủ phu nhân ở một bên hỏi han ân cần: "Con trai, có khát không, có muốn uống nước không?"

Chủ Thiếu Phong một tay ấn ấn trán, nói: "Tần Nhược Thủy đâu?"

Chủ phu nhân vừa nghe liền không cao hứng, "Còn nói nữa, nếu không phải con bé mang con ra ngoài ra ngoài con cũng sẽ không bị như vậy."

Chủ Thiếu Phong nghe vậy, biết sự tình hỏng rồi. Hắn bất động thanh sắc tiếp nhận ly nước Chủ phu nhân đưa qua, uống một ngụm nhuận nhuận yết hầu, mở miệng nói: "Mẹ, người có phải hay không đã biết, hôm nay con đi nơi nào."

Chủ phu nhân tay dừng một chút, nam kham gật đầu. Chủ Thiếu Phong ngay khi được Tần Nhược Thủy đưa ra khỏi bệnh viện, vệ sĩ được bà phái đi bảo vệ hắn lập tức âm thầm đi theo, cũng chia ra báo tin về cho bà, cho nên Chủ phu nhân tự nhiên biết Chủ Thiếu Phong làm những gì. "Con tới cái loại địa phương đó làm cái gì?"

Tưởng tượng đến nơi cũ nát đó, Chủ phu nhân liền tức giận. Năm đó Chủ Thiếu Phong ngựa bại với Chủ gia liền chạy tới đó thuê nhà. Bà từng trộm tới đó xem qua, tòa lâu cũ kỹ, chen chúc, đâu có giống nơi cho người ở? Nghĩ đến con trai mình sống ở chỗ này, bà đau lòng không chịu được.

"Con đến đó tìm Lạc Phàm." Chủ Thiếu Phong siết chặt cái ly trong tay, "Mẹ, Lạc Phàm mất tích", sức lực toàn thân hẫ như bị dỡ xuống, hẫ mệt mỗi nói: "Con muốn đi tìm cậu ấy."

Dứt lời, hẫ xúc chần gặng sức xuống giường, trong đầu phác họa đại khái sắp đặt trong căn phòng mấy ngày qua hẫ đã thăm dò khi rảnh rồi, thông thả đi về hướng cửa. Chủ phu nhân vội ngăn hẫ lại: "Con đi đâu? Không được đi!"

Bảo tiêu đứng ở cửa nghe bà nói vậy cũng vọt vào, muốn cưỡng chế Chủ Thiếu Phong trở lại giường. Chủ Thiếu Phong tuy hai mắt nhìn không thấy vẫn không cam lòng yếu thế mà đánh trả, đối mặt với hai vị bảo tiêu cũng liều mạng ra tay tàn nhẫn. Bảo tiêu bần khoản an nguy của hẫ, ngược lại là không dám mạnh tay, cuối cùng sơ hở bị hẫ đánh ngã.

Chủ phu nhân tức giận đến hai mắt ửng đỏ, "Con nhất định phải đi tìm nó sao?"

Chủ Thiếu Phong đã sắp đi đến cửa, dừng bước. "Mẹ, con không thể mất đi Lạc Phàm."

"Được." Chủ phu nhân đi đến gần hẫ, cứng rắn nói: "Ta nói cho con biết nó đang ở đâu, chỉ cần con ngoan ngoãn kết hôn, ta cho con gặp nó."

"Mẹ biết cậu ấy ở đâu?"

*

"Đại thiếu gia, ăn chút cơm đi, cậu đã vài ngày không ăn gì rồi." Nhìn vị thiếu gia quật cường đã mấy ngày không động đến đồ ăn, người nữ giúp việc buông tiếng thở dài. Bà ra ngoài nói với Chủ phu nhân: "Đại thiếu gia như cũ không chịu ăn, đã ba ngày rồi, nếu còn tiếp tục tôi sợ cậu ấy không chịu nổi. Phu nhân, bà đừng ép cậu ấy quá."

Mấy ngày qua, Chủ Thiếu Phong không chịu ăn cái gì, bác sĩ chỉ có thể truyền dịch dinh dưỡng cho hẫ, miễn cưỡng duy trì. Chỉ mới ba ngày mà người đã gầy một vòng lớn, tinh thần cực kỳ không tốt.

Chủ phu nhân xem ở trong mắt, trong lòng tự nhiên là không dễ chịu.

Ngày đó bà đưa ra điều kiện, chỉ cần Chủ Thiếu Phong kết hôn sẽ nói cho hắn Lạc Phàm ở đâu, vốn nghĩ hắn sẽ đáp ứng, ai ngờ hắn lại dẫu muối không tiến, nói gì cũng không đồng ý. Ngược lại là bà, vì đề nghị này mà lộ chuyện đã giấu Lạc Phàm đi.

Hai mẹ con cũng bởi vậy mà tranh cãi.

Chủ Thiếu Phong từ ngày đó liền bắt đầu tuyệt thực.

Chủ phu nhân lau lau nước mắt, cũng không biết chính mình đã tạo cái gì nghiệt, bà đẩy cửa, đi đến bên mép giường Chủ Thiếu Phong, rốt cuộc nhận mệnh nói: "Con nhất định phải vì Lạc Phàm mà nháo với ta, phải không?"

Chủ Thiếu Phong chậm rãi quay đầu. Đôi mắt hắn trống rỗng, bình tĩnh không gợn sóng, cả người yên tĩnh đến đáng sợ. Mà gương mặt vốn tái nhợt vì sinh bệnh nay lại càng thêm hốc hác. Hắn không trả lời Chủ phu nhân, chỉ lẳng lặng nhìn về một hướng nào đó.

Chủ phu nhân đau lòng nói: "Kỳ thật..... Ta cũng không phải phản đối người cùng Lạc Phàm ở bên nhau, chờ con kết hôn, muốn làm gì cũng được, ta không ngăn cản con, nhưng con không thể giống như bây giờ nhân tiểu thất đại*....."

*Nhân tiểu thất đại: vì tham lợi nhỏ mà mất lợi lớn -> vì một Lạc Phàm mà bỏ cả Chủ gia.

"Mẹ," Chủ Thiếu Phong mở miệng cắt ngang lời bà, "Ở trong lòng mẹ, gia nghiệp Chủ gia so với hạnh phúc của con quan trọng hơn sao?"

"Con nói cái gì vậy....."

"Hay là nói sẽ giống như mẹ, có một cuộc hôn nhân không hề có tình cảm, cả đời chờ đợi với loại sinh hoạt vô vị?"

"Chủ Thiếu Phong!" Chủ phu nhân quát to một tiếng.

Nhưng mà Chủ Thiếu Phong lại chỉ là nhẹ giọng cười cười, "Mẹ, chỉ có đến sát bờ tử vong một lần mới biết được, muốn thứ gì thì phải nắm chặt trong tay, không được buông ra. Vinh hoa phú quý con có thể không cần, nhưng Lạc Phàm, con một bước cũng không thể nhường."

Khi nói những lời này, ánh mắt hắn thật kiên định, dù chỉ là một đôi mắt trống rỗng cái gì cũng nhìn không thấy.

Chủ phu nhân ngăn người, con trai bà nói đến tử vong một cách thật bình tĩnh, giống như sinh tử đối với hắn chỉ là chuyện nhẹ tựa lông hồng. "Chết" với hắn mà nói chỉ là một chuyến ra khỏi nhà, một bữa ăn bình thường, một bộ phim điện ảnh chưa kịp xem xong vốn không hề quan trọng.

Bà không biết, Chủ Thiếu Phong trước mắt bà là kẻ đã sớm chết qua một lần.

Bà buông tiếng thở dài. "Được, ta mang con đi gặp nó."

Hóa ra ngày đó Lạc Phàm té xỉu trước cổng lớn Chủ gia, Chủ phu nhân đã cho người đưa y vào bệnh viện. Bởi vì sốt cao không lui, Lạc Phàm mấy ngày qua vẫn hôn mê không tỉnh.

Lạc Phàm nằm cùng bệnh viện với Chủ Thiếu Phong, chỉ là phòng cách có chút xa, Chủ phu nhân lúc rảnh sẽ ghé qua nhìn y một cái.

Đứng ở cửa phòng bệnh, nhìn Lạc Phàm gầy gò nằm ở đằng kia, trên mu bàn tay còn gắn kim truyền dịch, trong miệng lại nỉ non gọi tên Chủ Thiếu Phong, Chủ phu nhân nói không rõ trong lòng mình là tư vị gì.

Bà vốn không phải thật sự là người có ý chí sắt đá.

Năm đó bà phản đối Chủ Thiếu Phong cùng Lạc Phàm bên nhau, ngoại trừ lý do Lạc Phàm là nam còn là do y đối với Chủ Thiếu Phong không phải thật lòng. Bà nhìn ra được, con trai gốc của bà lại nhìn không ra.

Cho nên bà muốn Lạc Phàm rời khỏi Chủ Thiếu Phong, Lạc Phàm cũng đáp ứng. Mặc dù sau này y lại đổi ý, trong lòng bà đã gieo xuống một

hạt giống nghi kỵ, ấn tượng của bà đối với y cũng đã định vị ở một khắc y nhận lấy tấm chi phiếu kia.

Nhưng hiện tại, nhìn Lạc Phàm vì chờ đợi Chủ Thiếu Phong xuất hiện mà ngâm mình trong đại tuyết đến tận khi hôn mê cũng không chịu rời đi, Chủ phu nhân không khỏi tự hỏi, bà thật sự làm sai sao?

Lau lau nước mắt, bà nắm tay Chủ Thiếu Phong, nói: "Đi thôi, ta mang con đi gặp nó."

*

Mặc dù nhiều năm sau hồi tưởng lại, Chủ Thiếu Phong vẫn sẽ cảm thấy, con đường đi thông dưới bệnh viện là con đường dài nhất cuộc đời này mà hắn từng đi qua.

Hắn dò dẫm trong bóng đêm, từng bước hướng về phía ánh sáng.

Hắn đẩy cửa ra, chút ấm áp hiếm hoi ngày đông xuyên qua cửa kính rơi lên người hắn. Đại tuyết đã chấm dứt, hắn mỉm cười đi về phía trước, tuy rằng nhìn không thấy, hắn vẫn biết, người hắn muốn tìm đang ở chỗ này.

"Lạc Phàm, rốt cuộc tìm được em."

Người đang hôn mê trên giường khẽ giật giật ngón tay.

*

Hoàn chính văn.

LINK Truyện:

Sau Khi Trọng Sinh, Bạn Trai Cho Rằng Tôi Là Đồ Lẳng Lơ Đê Tiện

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/sau-khi-trong-sinh-ban-trai-cho-rang-toi-la-do-lang-lo-de-tien-3646201.html>

LINK Chương này:

Chương 47

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/sau-khi-trong-sinh-ban-trai-cho>

[rang-toi-la-do-lang-lo-de-tien-3646201/chuong-47.html](#)